

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 39/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Máriou Kanthovou, Župná 20, Komárno, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 26 S 68/2012 z 1. júla 2015 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. januára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského

súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 26 S 68/2012 z 1. júla 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a jemu predchádzajúcim postupom.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Sťažovateľ podal na Krajskom súde... 17. 12. 2012 žalobu o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom (nečinnosťou) správneho orgánu – Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Komárne... Na základe uznesenia Krajského súdu... zo dňa 8. 4. 2013, ktorým ho vyzval na odstránenie väd žaloby... zmenil označenie žaloby na: žaloba na nesprávny úradný postup, nečinnosť správneho orgánu. Správny orgán vo veci žiadosti žalobcu zo dňa 28. 10. 2011 o započítanie služobnej praxe, hoci bolo preukázané, že došlo k začatiu správneho konania a správny orgán listom zo dňa 16. 11. 2011 upovedomil žalobcu o predĺžení lehoty na vybavenie žiadosti, žalovaný správny orgán o žiadosti rozhodol bez vydania rozhodnutia v správnom konaní.

V predmetnom súdnom konaní súd mal jednoznačne za preukázané, že žalobca po odstránení väd žaloby výslovne uviedol, že svojím návrhom sa domáha podľa § 250t O. s. p. konania proti nečinnosti správneho orgánu. Petit nesprávne formuloval, keď uviedol, že žiada, aby súd odporcovi uložil povinnosť vydať rozhodnutie, v ktorom podľa ustanovenia § 85 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v súlade s ustanovením § 2 ods. 2 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov účinného do 31. 10. 2009, uzná nárok navrhovateľa na započítanie dĺžky služobnej praxe za obdobie od 01.11. 2009 do 31. 12. 2012.

... Krajský súd vo veci bol nečinný po dobu 2 rokov, žalobca listom zo dňa 11. 06. 2015 podal Sťažnosť na prietahy v konaní, ktorú predseda súdu vyhodnotil ako opodstatnenú a po vykonaní pohovoru s predsedom senátu, súd o žalobe rozhodol dňa 01. 07. 2015. Uznesenie Krajského súdu Nitra č. k. 26S/68/2012-54 zo dňa 01.07. 2015, ktorým súd návrh zamietol, žalobcovi bolo doručené až dňa 10. 11. 2015, teda po uplynutí 4 mesiacov od vyhlásenia. ...

... Krajský súd... návrh... zamietol podľa § 250 ods. 1 O. s. p. z dôvodu neprípustnosti. Dôvodom neprípustnosti mal byť zle formulovaný petit návrhu. V súvislosti s touto právnou skutočnosťou, sťažovateľ poukazuje na to, že dôvodom neprípustnosti

v zmysle § 250 ods. 1 O. s. p. je len nevyčerpanie prostriedkov, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. Iný dôvod neprípustnosti v O. s. p. nie je uvedený. Dôvod neprípustnosti uvedený Krajským súdom Nitra v uvedenom uznesení (zle formulovaný petit) nemá oporu v zákone (O. s. p.) a tým došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže krajský súd konal vo veci sťažovateľa inak, ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom. ...

Vychádzajúc z uvedeného skutkovým a právnym záverom krajského súdu (odporcu) sťažovateľ nesúhlasí. Poukazuje na to, že z obsahu žaloby a odôvodnenia uznesenia, ktorým súd návrh zamietol, vyplýva, že sťažovateľ po doplnení žaloby jednoznačne a výslovne uviedol, že svojím návrhom sa podľa § 250t O. s. p. domáha konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy, teda inicioval konanie proti nečinnosti Úradu práce a sociálnych vecí a rodiny v Komárne. Krajský súd tento doplnený a opravený návrh doručil odporcovi a vyzval ho, aby sa k nemu vyjadril. Z toho vyplýva, že súd tento návrh prijal, pretože ak by zistil, že obsah tohto návrhu nekorešponduje so samotným petitom, ktorý je neurčitý a nezrozumiteľný, mal vyzvať sťažovateľa (navrhovateľa) na odstránenie zistených nedostatkov, k čomu nedošlo. Ďalším procesným pochybením krajského súdu bola skutočnosť, že toto vyjadrenie nedoručil navrhovateľovi (sťažovateľovi). ...

Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (III. ÚS 305/08). Právo účastníka súdneho konania na riadne odôvodnenie rozhodnutia je jednoznačne takým procesným právom, ktoré mu je v občianskom súdnom konaní priznané za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. ...

Sťažovateľ toho názoru, že touto sťažnosťou napadnuté uznesenie nie je odôvodnené v súlade so zákonnou úpravou, je zmätočné a nepreskúmateľné, pretože dôvod zamietnutia návrhu z dôvodu „neprípustnosti“ (zle formulovaný petit), ktorý nemá oporu v zákone, je nezákonný, čím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. ...

Zároveň sťažovateľ žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie vo vzťahu ku Krajskému súdu ... vo výške 3.000 EUR... Finančné zadosťučinenie žalobca v takejto

výške považuje za primerané a to z toho dôvodu, že vzhľadom na doterajší priebeh súdneho konania (zamietnutý návrh) nemôže predpokladať, že Krajský súd Nitra odstráni stav pretrvávajúcej právnej neistoty sťažovateľa (žalobcu).»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I. Krajský súd Nitra v konaní vedenom pod č. k. 26S/68/2012 porušil základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Zrušuje Uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 26S/68/2012 zo dňa 01. 07. 2015 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

III. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 3.000 EUR..., ktoré je Krajský súd v Nitre povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

IV. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktorú je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť na účet JUDr. Márie Kanthovej – advokátky, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo

arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol o žalobe sťažovateľa „*O náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom (nečinnosťou) správneho orgánu v konaní vedenom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Komárno zn. UR/2009/008309 v spojení s konaním vedenom pod zn. OU/2011/001243 zo dňa 14.12.2011*“ (ďalej len „návrh sťažovateľa“), ktorým sa domáhal, aby krajský súd rozhodol takto: „*Žalovaný je povinný vydať rozhodnutie, ktorým podľa ustanovenia § 85 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v súlade s ustanovením § 2 ods. 2 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov účinného do 31.10.2009, uzná nárok žalobcu na započítanie dĺžky služobnej praxe za obdobie od 1.11.2009 do 31.10.2012.*“

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd jeho návrh zamietol ako neprípustný podľa § 250 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), pričom dôvodom neprípustnosti návrhu podľa § 250 ods. 1 OSP nemôže byť zle formulovaný petit, z toho dôvodu je uznesenie krajského súdu nepreskúmateľné a zmätočné. Sťažovateľ namieta tiež neprimeranú dĺžku konania na krajskom súde.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením krajského súdu

V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd jeho návrh zamietol ako neprípustný podľa § 250 ods. 1 OSP, pričom dôvodom neprípustnosti návrhu podľa § 250 ods. 1 OSP nemôže byť zle formulovaný petit, a z toho dôvodu je uznesenie krajského súdu nepreskúmateľné a zmätočné, ústavný súd odkazuje na nasledujúcu relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu:

„Z návrhu na začatie konania je zrejmé, že navrhovateľ nim mienil iniciovať konanie proti nečinnosti odporcu. Túto nečinnosť žalovaného správneho orgánu navrhovateľ vidí v tom, že jeho podnet popísaný vyššie nebol v správnom konaní vybavený vydaním formalizovaného rozhodnutia Žalovaného správneho orgánu. Akékoľvek predchádzajúce pochybnosti, či sa navrhovateľ mienil domáhať súdnej ochrany proti nečinnosti orgánu verejnej správy postupom podľa § 250t O. s. p. boli odstránené podaním navrhovateľa zastúpeného advokátkou, ktorým odstraňoval vady svojho návrhu, a v ktorom jednoznačne a výslovne uviedol, že svojím návrhom sa podľa ustanovenia § 250t O. s. p. domáha konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy.

Aký konečný návrh (žalobný petit) má návrh na začatie konania podľa § 250t O. s. p. obsahovať, je možné odvodiť zo znenia ustanovení § 250t ods. 1 a 4 O. s. p.. Z ich textu je zrejmé, že navrhovateľ sa môže v danom type konania domáhať toho, aby súd vyslovil povinnosť žalovanému správne mu organu vo veci konať a rozhodnúť. Zo samotnej povahy

tohto typu konania kategórie správneho súdnictva logicky vyplýva, že ak aj súd takémuto návrhu vyhovie, nie je oprávnený nečinnému správneému orgánu nariadiť, ako má v danom správnom konaní o prejednávanej veci meritórne rozhodnúť. Kompetencia súdu je v tomto smere zákonom obmedzená na direktívne ukončenie nečinnosti orgánu verejnej správy a určenie lehoty, v ktorej je tento orgán povinný rozhodnúť. Petit návrhu navrhovateľa však uvedené princípy nerešpektuje. Navrhovateľ sa ním totiž domáha, aby súd žalovanému orgánu verejnej správy uložil jedinú povinnosť, a to vydať rozhodnutie, ktorým by bolo jeho žiadosti adresovanej tomuto orgánu v celom rozsahu vyhovené. Uvedené zreteľne vyplýva z petitu návrhu, ktorým sa navrhovateľ domáha uloženia povinnosti odporcovi vydať rozhodnutie, v ktorom podľa ustanovení citovaných právnych predpisov uzná nárok žalobcu na započítanie dĺžky služobnej praxe za určité obdobie.

Keďže súd nie je oprávnený v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy zasiahnuť do autonómie orgánu verejnej správy vo veci samostatne rozhodnúť, bolo potrebné návrh navrhovateľa posúdiť ako neprípustný, a už len z tohto dôvodu ho súd musel v zmysle § 250t ods. 4 posledná veta O. s. p. odmietnuť.“

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu je zrejmé, že krajský súd uznesenie neodôvodnil § 250 ods. 1 OSP, ako to uvádza sťažovateľ, podľa ktorého účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Ústavný súd zotrváva na svojej konštantnej judikatúre, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a to s ohľadom na to, o aké rozhodnutie ide (meritórne alebo procesné) a v akom štádiu súdneho konania je rozhodnutie vydané. Odôvodnenie rozhodnutia

všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces [napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010, rovnako aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B].

Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že podstata a účel konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ktorú možno vyvodíť predovšetkým z § 250t ods. 1 prvej vety OSP a spočíva v možnosti účastníkov konania pred orgánom verejnej moci domáhať sa prostredníctvom žaloby odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy, ktorý vo veci nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, pričom týmto odstránením nečinnosti orgánu verejnej správy sa vytvoria predpoklady aj na odstránenie právnej neistoty účastníkov tohto konania. Úloha súdu v tomto konaní spočíva v povinnosti preskúmať na základe žaloby, či je dotknutý orgán verejnej správy v napadnutom konaní skutočne nečinný, resp. či nekoná bez vážneho, t. j. právne relevantného a akceptovateľného dôvodu, a na tomto základe rozhodnúť buď tak, že dotknutému orgánu verejnej správy uznesením uloží, aby v primeranej lehote vo veci rozhodol, alebo, ak dospeje k záveru, že žaloba je nedôvodná alebo neprípustná, žalobu uznesením zamietne (IV. ÚS 389/2011). V konaní o nečinnosť orgánu verejnej správy krajský súd nemôže uložiť orgánu verejnej správy povinnosť rozhodnúť konkrétnym spôsobom. V prípade sťažovateľa uložiť povinnosť orgánu verejnej správy vydať rozhodnutie, ktorým podľa ustanovenia § 85 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v súlade s ustanovením § 2 ods. 2 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinného do 31. októbra 2009 uzná nárok žalobcu na započítanie dĺžky služobnej praxe za obdobie od 1. novembra 2009 do 31. októbra 2012, a to ani v prípade, ak zistí, že orgán verejnej správy v konaní nečinný je.

Krajský súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal návrhom sťažovateľa. Závery napadnutého uznesenia sú dostatočne odôvodnené a ústavný súd nezistil ani to, že

by závery, ku ktorým krajský súd dospel, boli svojvoľné. Podľa názoru ústavného súdu si krajský súd primeraným, a pritom ústavne akceptovateľným spôsobom splnil úlohu vyplývajúcu mu z ustanovení štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ sa na krajský súd obrátil s takou žalobou o nečinnosť orgánu verejnej správy, s ktorou vzhľadom na jej petit nemohol byť v konaní úspešný, keďže žiadal, aby súd uložil orgánu verejnej správy rozhodnúť konkrétnym spôsobom, čo však v konaní o nečinnosť orgánu verejnej správy súdu neprináleží.

Pokiaľ krajský súd o takto formulovanej žalobe rozhodol tak, že ju odmietol, nemohol porušiť označené práva sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa neindikujú také pochybenie zo strany krajského súdu, ktoré by umožnilo ústavnému súdu po prijatí sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu dospieť k záveru, že by ním mohlo byť porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. dohovoru.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odmietol ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práva sťažovateľa na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 S 68/2012

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom tohto práva je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia

sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takejto sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu ku právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Vychádzajúc z uvedeného právneho názoru ústavný súd konštatuje, že v čase podania sťažnosti bola vec sťažovateľa na krajskom súde právoplatne skončená, teda krajský súd už vo veci nekonal, a preto k porušovaniu práva sťažovateľa na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru už nemohlo dochádzať.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. februára 2016